ולא תוך תוכו קמ"ל אמר ר"ל "קנה בקומטו

של זב והסים בו את המהור מהור קנה

בקומטו של מהור והסיט בו את הזב ממא

מאי מעמא דאמר קרא יוכל אשר יגע בו

הזב וידיו לא שמף במים זהו הסימו של זב

שלא מצינו לו מומאה בכל התורה כולה

ואפקיה רחמנא בלשון נגיעה למימרא דהיסט

ונגיעה כידיו מה התם מאבראי אף הכא

מאבראי: אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין

וכו': זב דכתיב יכי יהיה זב מבשרו עד שיצא

זובו מבשרו בעל קרי דכתיב יואיש כי תצא

ממנו שכבת זרע: היה אוכל בתרומה והרגיש

וכו': אוחז יוהתניא ר"א אומר כל האוחז

באמה ומשתין כאילו מביא מבול לעולם

אמר אביי בממלית עבה רבא אמר אפילו

תימא במטלית רכה כיון דעקר עקר ואביי חייש דילמא אתי לאוסופי ורבא לאוסופי לא

חייש 🌣 והתניא למה זה דומה לנותן אצבע

בעין שכל זמן שאצבע בעין מדמעת וחוזרת

ומדמעת ורבא כל אחמומי והדר אחמומי

בשעתא לא שכיח אמר שמואל •יכל שכבת

זרע שאין כל גופו מרגיש בה אינה מטמאה

מ"ם שכבת זרע אמר רחמנא בראויה להזריע

מיתיבי סגהיה מהרהר בלילה ועמד ומצא

בשרו חם ממא תרגמא רב הונא יבמשמש

מטתו בחלומו דאי אפשר לשמש בלא

הרגשה לישנא אחרינא אמר שמואל כל

שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מטמאה

מאי איכא בין האי לישנא להאי לישנא איכא

בינייהו הנעקרה בהרגשה ויצאה שלא

בהרגשה מילתא דפשימא ליה לשמואל

מיבעיא ליה לרבא דבעי רבא נעקרה

בהרגשה ויצתה שלא בהרגשה מהו ת"ש

יבעל קרי שטבל ולא הטיל מים לכשיטיל •

מים ממא שאני התם דרובה בהרגשה נפק

לישנא אחרינא אמרי לה 🕫 אמר שמואל כל

שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מזרעת

אזרועי הוא •דלא מזרעא הא ממויי מממיא

שנאמר יכי יהיה בך איש אשר לא יהיה מהור מקרה אפילו קרי בעולם בעי רבא

עובד כוכבים שהרהר וירד ושבל מהו אם

מג.

לה א מיי׳ פ״ח מהל׳ מטמחי משכב ומושב מטמנהי משכב ומוטב הלכה ה: לו ב מיי פ״ה מהלי שאר אבות הטומאה הל״ד סמג עשין רמו:

סמג עשין רמו: לז ג ד מייי שם הלייה: לח ה מייי שם הלייד: לש ו מייי שם הלייז: בו ז מייי שם הלייח: בוא ח מייי פייב מהלי מטמאי משכב ומושב

תום' הרא"ש

למימרא דהיסט ונגיעה לכל הנגיעות דאין מגע בית הסתרים מטמא מדאפקיה רחמות בלשון נגיעה למד רחמנא בלשון נגיעה ללמד על כל נגיעה דכתיבא גבי טומאה שתהא [בגלוי] והיינו דאמרי׳ בפ״ק דקדושין אמר עולא הכל מודים דלשוז גלוי הוא אצל מודים דלשון גלוי הוא מצל השרץ כי יגע אמר רחמנא והאי בר נגיעה הוא ומיהו פשיטא ליה דבעי' שיהא גלוי אלא דסמיך אנגיעה : דהכא דאיתקש לידיו י אוחו ס״ד והתניא ר׳ אליעזר מר. פירכא זו תמוהה בעיני כו'. פירכא זו תמוהה בעיני כיון דכתיב בקרא משמרת

תרומותי וצוה

תוומות וצוה הכותב לשמור אותה שלא תטמא

לשמור אותה שיא תממא וכי בשביל חכמי שאמרו כאילו מביא מבול לעולם לא ימנע מלטמאות את התרומה ^d) וצ"ע: שכבת זרע אמר רחמנ׳ בראויה להזריע. בראויה להורע.
אפ'י באין יודה מחץ איירי
כרמפרש בסמרן וראוייה
להוריע כיון שנעקר
בחור בסוף ותי אמרינן
בחוף נדרים אייהי קים לה
ביודה מחץ וכיון שאומרת
שאינו יודה מחץ יוציא ויתן
בתורה ומאי נפקא לן אם אינו יורה כחץ מ"מ ראוי הוא להזריע וי"ל דלעולם בשאינו יורה כחץ אינו ראוי להזריט ורהא חליוי הוי להוריע ובהא פליגי הני לישני דהכא דלישנא קמא סבר כיון שנעקר מתחלה באותו ענין שראויה להזריע . מטמאה או א״נ ראויה היא להזריע אלא שאינה יכולה להתעבר בשאינה יורה כחץ לפי שאינו נכנס עד מקום. ההריון אלא שותת ויורה

אורועי הוא דלא מזרעא הא זבה שנעקרו מימי רגליה. . פרש״י בתשובה דלהכי בעי בובה ולא בעי בזב לפי שבאשה מתעגלין כל מימי רגליה בבת אחת לפתחה :משא"כ באיש

בשו"ע שם דעון זה חמור מכל עבירות בתורה נתיישב זה ובלא"ה י"ל דשב וא"ת עדיף וכמש"כ ביבמות דף ל ע"ש למימרא דהיסט ונגיעה כידיו. פרש"י דמהכא ילפינן לכל נגיעות כגון שרך ונבלה שנגעו בסתרו של טהור

וקשה דאי מזב ילפינן כי היכי דבעינן גלוי הזב ה"נ בעינן שיגע נשת את הוב וזב מטמת במשת דכתיב במשכב (ויקרת טו) והנושת בגלוי של טהור לענין היסט נמי נילף דנבעי שיסיט הטהור בגילוי

כדבעינן בגילוי הזב והכא אמרינן דקנה בקומטו של טהור והסיט בו את הזב טמא ואמר נמי דבית הסתרים מטמא במשא אלא נראה לפרש דוב ושרץ ונבלה שנגעו בסתרו של טהור דטהור לאו מזב ילפינן אלא ילפינן מלשון נגיעה דכתיב בכולהו וטהור הנוגע בזב נמי כתיב הנוגע בבשר הזב ולשון נגיעה משמע מאבראי שיגע הטהור בגלוי בטומאה וכן משמע פ״ק דקדושין (דף כה.) דאמר עולא הכל מודים דלשון גלוי הוא אצל שרץ וכי יגע אמר רחמנא והאי בר נגיעה הוא משמע דמלשוו נגיעה דכתיב בשרץ הוא דריש דלא מייתי קרא דידיו דכתיב בזב ומיהו רש"י גרים התם אשר יגע בו והיינו קרא דכתיב גבי זב והא דאלטריך הכא למדרש מידיו ולא נפקא ליה מנגיעה דכתיב בזב משום דההיא נגיעה בהיסט מיירי ולא משמע גילוי כמו נגיעה ממש לכך דריש לה מידיו דבעינן גילוי הזב בין בהיסט בין במגע מדאפקיה בלשון נגיעה א"נ מנגיעה דהכא דכתיב גבי ידיו מינה ילפינן לכל נגיעות דהוו מאבראי: בראויה להזריע. ואפי׳ ילאה בלא הרגשה איירי כדמוכח בסמוך ותימה דא"כ משמע דראוי להזריע אע"פ שאינו יורה כחץ ובשילהי נדרים (דף לא.) וכן ביבמות (דף סה.) אמר איהי קים לה ביורה כחן משמע דאי אין יורה כחץ אינו ראוי להזריע וי"ל דלהא לישנא דהכא לא מלריך רק שבתחלת עקירת שכבת זרע תהא ראויה להזריע אע"ג דלסוף יניאתה היא בענין שאינו ראוי להזריע א"נ ראוי להוריע הוא אלא שאינה ראוייה להתעבר לפי שאינו יורה כחץ ואינו נכנס לתוך גופה אלא שותת ויולה לחוך: הא ממויי משמיא. פירוש ואפילו נעקרה בלא הרגשה דחם לח כן היינו לישנח קמח: זבה שנעקרו מימי רגליה. וכן בעי מעובדת כוכבים שאל ריב״א

מרש"י אמאי לא בעי מוכר זב ועובד כוכבים והשיב דנראה לו לפי שבאשה מתעגלין כל [מימי] רגליה בבת אחת לפתחה מה שאין כן באיש:

תִמצי לומר בתר עקירה אזליגן הני מילי לחומרא אבל הכא דלקולא לא אמרינן או דילמא לא שנא יתיקו בעי רבא זבה שנעקרו מימי רגליה וירדה ומבלה מהו אם תמצא לומר בתר עקירה אזלינן הני מילי שכבת זרע דלא מצי נקים לה אבל מימי רגליה דמצי נקים לה לא או דילמא לא שנא יתיקו בעי רבא עובדת כוכבים זבה שנעקרו מימי רגליה

ממשמש וחימם את עלמו ויולא כל שעה מעט אבל זה שמדעזעו אבריו נעקר כל הזרע ביחד ושוב אינו חוזר ומחחמם לעקור עוד מיד בשעה אחת: **בשרו חס**. אברו: טמא. שמא יצא ממנו קרי ואמאי והא לא ארגיש: במשמש מטסו בחלומו. דאי נפק ודאי ארגיש: וילסה בלא הרגשה. דאינו יורה כחך: לכשיטיל מים טמא. דנשתייר מן הקרי ויוצא עכשיו ואע"ג דלא נפיק בהרגשה הואיל ומעיקרא איעקר בהרגשה: עובד כוכבים שהרהר. ונעקר ולא יצא: וירד וטבל. לשם גירות ואח״כ יצא קריו: מהו. אפי״ אם תמצי לומר לגבי ישראל דכי נעקר בהרגשה ויצא שלא בהרגשה טמא דאזלילן בתר עקירה הכא לא ניזיל בתר עקירה דהיינו קולא הואיל וכשהוא עובד כוכבים נעקר וטהור דאמר בבנות כותים" קריו טהור אפילו לב"ה: או דילמא לא שנא. לחומרא כגון לגבי עקירה דהרגשה דישראל ולא שנא לקולא כי הכא אולינן בתר עקירה: שנעקרו מימי רגליה. דהוי מעין אב הטומאה: וירדה וטבלה. וטהרה מוזבה ואח"כ הטילסוי מהו מי אוליטן בחר עקירה ומטמאו או לא: דלא מצי נקיע לה. מלצאת הילכך מכי עקר חשיב ליה צורך יציאה: [עובדת כוכבים]. סתם עובדת כוכבים מי רגליה מטמאין דחכמים גזרו עליהן שיהו כזבין לכל דבריהם ולעיל לד.ן:

קמ"ל. דהאי לא תוך תוכו הוא אלא כגון כלי בתוך התנור ופיו למעלה מפי התנור: והסיט בו את הטהור טהור. כדמפרש טעמא לקמן: בקומטו של טהור והסיט בו את הוב טמא. הטהור שהרי

אותם וק"ו לוב עלמו: מאי טעמא. טהור הניסט בקנה של קומטו של זב טהור: דכתיב וכל אשר יגע בו הוב וגו'. והאי קרא לאו למגע אינטריך דהא כתיב [שם] והנוגע בבשר הזב אלא זה הסיטו של זב מכאן למדנו זב שהסיט את הטהור טמא שלא מצינו בכל התורה טומאה המסטת טהרה שתטמא אלא אם כן נשא טהור את הטמא והכא בזב הוא דגלי רחמנא וכתב וידיו דדרשינוי הכי היכא דהסיט בו הזב בידיו כלומר בגלוי (ב): לה שטף במים. מילתה החריתי היה °למילף לנטילת ידים לאכילה מהכא. אלמא הסיט זב את הטהור אינו טמא אלא א״כ הסיטו בגלוי בידיו ומדאפקיה בלשון נגיעה ילפינן נמי לכל נגיעות דאין מגע בית הסתרים מטמא אבל טהור שהסיט את הזב דנפקא לן מקרא אחרינא דלא כתיב ביה ידיו טמא אפילו הסיטו בקנה שבקומטו מידי דהוה אנבלה בקומטו שהיא מטמאה במשא דהא מ"מ הרי הוא נושא את הטומאה. ל"א קנה בקומטו של טהור והסיט את הזב להכי טמא שנגע הקנה בגילוי של זב ונטמא הקנה מחמת הזב וחוזר ומטמא את הטהור ואע"ג דטהור קמוט דגילויא גבי זב הוא דבעינן אבל קנה בקומטו של זב והסיט את הטהור טהור הואיל וזב קמוט וגבי זב כתיב וידיו. ושיבוש הוא מפני כמה דברים חדא דקנה פשוטי כלי עץ הוא ואינו מקבל טומאה וא"ת בקנה חלול נהי נמי דמקבל טומאה אפ״ה אין חוזר ומטמא הטהור שהרי אין מגע של זב חוזר ומטמא אדם שאין לך נוגע בטומאה מטמא אדם חוץ מן הנוגע במת ועוד אי טומאת הטהור משום נגיעת קנה היא והרי בקומטו הוא דנגע ובית הסתרים לאו בר מגע הוא דהא אמרינן לעילהי שרץ בקומטו טהור ועוד לשון הסיט אמאי נקט ועוד הסיט טהור את הזב מי נפק מהאי קרא וכל אשר יגע בו הזב כתיב והיינו אשר יסיטנו הזב ולא כתיב כל אשר יגע בזב: כאילו מביא מבול. שמחמם את אבריוש ומביא לידי קרי וזהו קלקול דור המבול שנאמר (בראשית ו) כי השחית כל בשר: במטלים עבה. שאינה מחממת: לא שכיח. והא דתניא כל זמן שאלבע בעין מדמעת ה"מ היכא דמתחלה ושבת פנ: וש"נו. ב) שבת (ל מא. לעיל יג., ג) [לעיל יג.], ד) מקואות פ״ח מ״ג, ד) מקואות פ״ח מ״ד חולין כד:, 1) [חגיגה טו.], 1) [תו"כ מלורע דובים פרק לן, ה) [דף מב:], ט) בס"א: אברו, י) [לעיל דף לד.], () [נדל"ל הטילתן],

תורה אור השלם

ו. וְכֹל אֲשֶׁר יִנֵּע בּוֹ הַזְּב. ויָדִיו לֹא שְׁטַף בָּמָיִם וְכִבָּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרָב: ויקרא טויא 2. דַּבְּרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרְאַל וַאֲמֵרְהֶם אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ בִּי יִהְיֶה זָב מִבְּשָׁרוֹ זוֹבוֹ ויקרא טו ב טמא הוא: . 3. ואיש כי תצא ממנו לַּבְּת וְּעַע וְרַחַץ בְּמִים אֶת הַשְּׁבּוּ וְרַת וְרַחַץ בְּמִים אֶת בְּל בְּשְׁרוֹ וְטְמֵא עַד הָעָרב: ויקרא טו טו הָעָרב: ויקרא טו טו 4. לא יִהְיָּה טְהוֹר מִקְּרָה לְיְלָה וְיָצְא אֶל מְחוּץ לִמְּחָנָה לֹא יָבֹא אָל מְחוּץ הַמְּחָנָה: דברים כג יא

הגהות הב"ח

(א) גם' לא חיים ולא והתניא: (ג) רש"י ד"ה דכתיב וד"ה לא שטף הד"א:

גליון הש"ם

גמ' אמר שמואל כל ש"ז וכו'. ע' לעיל יד ע"ל תד"ה רוכני: שם דלא מזרעא הא ממויי מממיא. ע' לקמן נו ע"ל מד"ה שו: דש"י ד"ה לא שמף וכו' למילף למילת ידים וכו'. חולין קו ע"ל וע' בתום' שם ד"ה ע לו וע כנווס עם ליי מלוה ול"ע וע' רש"י קדושין כה ע"א ד"ה לענין טומאה:

מוסף רש"י

שלא מצינו לו. נשחר טומלות שבתורה אלא בוב (שבת פגי). אף הכא מאבראי, דקי"ל מגע בית הסתרים אינו מטמא ונפקא לו מוכל אשר יגע בו הוב וגו כן מוכל נושל "גע כו יאוב וגו הא שטף טהור, בתמיה, הא טבילה בעי, אלא כל אשר יגע בו הזב בדבר שהוא גלוי כידיו והזב לא שטף עדיין כל גופו במים, שלא טבל מזובו, וכבס נגליו (קדושין כה.). כאילו מביא מבול לעולם מביא מבול לעולם. שמתחמם וכא לידי קרי, ווה קלקולו של דור המבול, מוליאים שכבת זרע לבטלה ושבת מא.) שעבילה זו היתה (שבור נואג) שעפילט וו האנה בידס, דכתיב כלמשית ו) כי השחית כל בשר, ורמתיו (ר"ה יב.) ברותחין קלקלו (דעיד בינ.) דלא הטיל מים. קודס טפילה, לכשיטיל מים טמא. שמא נשאר בפי האמה נחלוח קרי ויולא עם מי רגלים, ושכבת זרע מטמאה בכל שהוא אפילו